

HEMMETS FUNDAMENT

*KVAE & BARK, MIKAEL OLSSON
SVENSKA HEMMETS STUDIER
ANDREAS NOBEL & JOAKIM ZICKERT
PERIPHERAL WORKS, PERNILLA
WÅHLIN NORÉN, JOHAN JÖNSSON
SVENSKA INSTITUTET FÖR STANDARDER (SIS)
CURERAD AV MIKAEL ANDERSSON & ERIK TÖRNKVIST*

HEMMETS FUNDAMENT

Vad är ett hem, bortom det konkreta rummet, bortom arkitekturen, bortom Hemnetsannonsernas bildvärld?

I *Hemmets fundament* utforskas vad som utgör ett hem i dess mest basala delar: materiellt, sinnligt och idémässigt. Det är en utställning som blickar bortom arkitekturen för att blottlägga hemmets grundläggande och tidlösa egenskaper – dess fundament. De åtta fundament som utställningen är utformad kring – minne, rum, härden, tradition, omsorg, hemmets skal, hemmets mått, mat – har plockats isär, omtolkats, bearbetats och gestaltats i olika material och medier, med en mer eller mindre direkt koppling till arkitekturens sfär, till rummet, hemmet. Något helhetsanspråk finns naturligtvis inte. Kanske finns det lika många uppfattningar om hemmet som det finns hem?

Bland utställningsbidragen finns fotografier, möbler och lerhuselement. Snickeri, en röckåta, rumsliga installationer och standardiseringsritningar. Här framträder hemmet både som en

konkret plats – en materiell manifestation av teorier, historier, visioner – och som en bild, en metafor, varigenom aktuella frågor kring hållbarhet, autenticitet och säkerhet fördjupas och problematiseras. Vad händer när det omsorgstänkande som finns nedärvt i traditionella hantverkspraktiker överförs till arkitekturens och stadsplaneringens nivå, så som Pernilla Wåhlin Norén indirekt föreslår i sin installation? Skulle arkitekter och stadsplanerare kunna tänka mer som konsthantverkare, taktilt, kroppsligt, sinnligt och intimt? Hur skulle ett slags hantverksmässig stadsplanering påverka våra livsmiljöer?

Hur formas ett hem, på ett materiellt respektive ett metaforiskt plan?

Ett hem formas av regler och normer: estetiska, sociala, juridiska och tekniska, precis som Svenska hemmets studier, SHS, visar i sitt forskningsbaserade utställningsbidrag *Det sista rummet*. Språk, minnen, möten, kroppar och tid är likaså viktiga komponenter när ett hem formas, eller

icke-formas. Som författaren Mara Lee påpekar i en insiktsfull essä om Per Olov Enquists författarskap har hemmet alltid en negation: hemlöshet, att inte känna sig hemma, främlingskap, *das unheimlich*.

Både hemkänslan och minnet av hemmet rör sig alltså mellan olika, ofta skiftande, poler. En sådan rörelse kan skönjas i Mikael Olssons *LWRNTZ 01 (Workers' housing, Karlshäll, Luleå, 1911–13, with T. Stubelius)*, ett fotografi som gestaltar ett hem – men ett hem som inte längre finns kvar, materiellt, i topografin. Olsson utforskar spänningsförhållandet mellan perception och representation, här i form av spåren från arkitekten Sigurd Lewerentz arbetarbostäder i Luleås utkant. De är numera borta, men kan för vissa kanske fortfarande utgöra ett ”hem”, i bemärkelsen en plats att återvända till, åtminstone i minnet. Denna minnesprocess påminner om det ”rumsliga medvetande” som enligt kritikern Mikael van Reis spelar en central roll i Lars Noréns författarskap: där barndomshemmet – ett

hotell i skånska Genarp – ständigt är kvar i hans ”sinnen och minnen.”

Att hemmet både är en metaforisk plats och ett konkret rum framkommer också i det viktiga arbete Johan Jönsson just nu gör för Ukraina, i utvecklandet av byggmetoder för att med lokala naturresurser snabbt kunna uppföra bostäder i det krigshärjade landet.

Vilken funktion har hemmet, i såväl ett praktiskt som politiskt perspektiv?

Hemmet är i dag en plats där olika intressen möts och krockar, en plats där konflikter uppstår mellan människor, teknik och kapital. I takt med digitaliseringen och distansarbetet har ägandet över våra hem – och kanske även vårt tänkande – delvis övertagits av teknikjättarna och våra arbetsgivare. Som den amerikanske konstteoretikern- och kritikern Jonathan Crary uppmärksammar i sin tankeväckande essäbok *Scorched Earth* från 2022 är vi fångade i ”internetkomplexet”, kanske också i våra hem, vilket påverkar

vår tids-, rums- och självuppfattning.

Men hemmet har också en kritisk potential, som i Andreas Nobel och Joakim Zickerts kök. Ett slags less is more-kommentar till vår tids konsumtionshets och överflödssamhälle, med referenser till såväl en traditionell japansk inredningstradition som äldre tiders matlagningskultur. Snickeri som motstånd. Den strategin aktiveras även i Peripheral Works omtolkningar av gamla västerbottniska möbler – ett pågående projekt som tar spjärn i Kenneth Framptons arkitekturteoretiska begrepp kritisk regionalism men som här överförs till möbelformgivningens område för att söka svar på frågan: hur kan gamla möbeltraditioner omsättas i vår tid utan att stelna i ett nostalgiskt formspråk?

Hemmets praktiska, ekonomiska, arkitektoniska och ideologiska aspekter – allt dras slutligen samman i KVAE & BARK:s rumsinstallation där hemmet och naturen vävs samman i en serie iscensatta tablåer: långbordet som konkret samlingsplats och metafor,

ett skafferi där liv och konst möts i råvaror och konserveringsteknik, skiljeväggar som bildar mindre rumsligheter och kan fungera som torkställningar, förvaringsanordningar eller kanske montrar. Bidraget är både ett arkiv och en aktion, en plats för saker och händelser, precis som hemmet i dess mest vardagliga form.

När sommaren övergår i höst kommer KVAE & BARK att förvandla installationen till ett mer intimt rum, och hemmets föränderlighet och fundament utforskas vidare.

MIKAEL ANDERSSON &
ERIK TÖRNKVIST

Mikael Andersson är doktorand i museologi vid Umeå universitet, kritiker och redaktör.

Erik Törnkvist är arkitekt med inriktning mot restaurering, transformation och teori.

[minne]

RUM A

Mikael Olsson

LWRNTZ 01
(Worker's housing,
Karlshäll, Luleå, 1911–13,
with T. Stubelius)
silver gelatin print
147x117 cm
2021

LWRNTZ 03
(Resurrection Chapel,
Woodland Cemetery,
Stockholm, 1915–25)
silver gelatin print
80x60 cm
2017

LWRNTZ 04
(Resurrection Chapel,
Woodland Cemetery,
Stockholm, 1915–25)
silver gelatin print
147x117 cm
2017

Litteraturforskaren Birgitta Holm skriver i en av sina böcker om minnets skapande funktion. Att minnesbilderna som madeleinekakan i Marcel Prousts romansvit framkallar är ”själva skapandet, det som *är* att skapa konst.” Kritikern Peter Cornell har varit inne på ett liknande spår: ”De vardagliga materiella tingen ruvar på koagulerade minnen som plötsligt kan lösas i medvetandet hos den som råkar passera.”

Vilka minnesbilder skapar Mikael Olssons *LWRNTZ 01 (Workers' housing, Karlshäll, Luleå, 1911–1913, with T. Stubelius)*, där spåren från ett bostadsområde i Luleå finns dolda? Fotografiet ingår, tillsammans med *LWRNTZ 03 (Resurrection Chapel, Woodland Cemetery, Stockholm, 1915–25)* och *LWRNTZ 04 (Resurrection Chapel, Woodland Cemetery, Stockholm, 1915–25)*, i ett pågående projekt som tar avstamp i arkitekten Sigurd Lewerentz verk. Olsson har sedan länge frigjort sig från fotografins dogmer – han dokumenterar inte arkitektur. Han gestaltar bilder i relation till arkitektur, med utgångspunkt i arkitektur, med arkitekturen som samtalspartner. Olsson försöker inte att representera Sigurd Lewerentz arkitektur (eller Bruno Mathssons, som han gick i dialog med i boken *Södrakull Frösakull* från 2010, eller Herzog & de Meuron och Ai Weiweis Serpentine Pavilion, undersökningsobjektet i *on / auf* från 2019).

Minne, historia, plats. Olsson har själv formulerat det som att han i sina fotografier utforskar återskapandet av historien och historiens närvaro i nuet. Det som står i centrum i hans konstnärskap är med den ungerske författaren Péter Nádas ord ”spänningen mellan varseblivningsförmågorna och varseblivningens konventioner, mellan iakttagandets realitet och seendets realitet, mellan det konkreta och det abstrakta.” Där någonstans finner vi också hemmet, i gränslandet mellan det konkreta och det abstrakta.

Mikael Olsson (f. 1969) är konstnär baserad i Stockholm. Han representeras av Galerie Nordenhake.

[rum]

RUM A
Svenska hemmets studier
Det sista rummet

Bostadsbestämmelser, standarder och designmanualer har varit avgörande för utformningen av bostäder i Sverige sedan 1940-talet. Inledningsvis gjordes ett försök att definiera en uppsättning rum som skulle bilda stommen i en god bostad: entré, kök, vardagsrum, sovrum, badrum och balkong. Boverkets nuvarande byggregler är tänkta att vara mindre detaljerade för att inte hindra den tekniska utvecklingen. Resultatet har dock visat sig vara något motsägelsefullt: samtidigt som detaljerade rumskrav har försvunnit cementeras tekniska krav kring tillgänglighet och energiprestanda. Tidigare krav på dimensioner, storlekar och former har ersatts av funktionella krav, med ritningar som fokuserar på möbler och inredning, sängar, sittgrupper eller köksbänkar, helt frikopplade från sitt rumsliga sammanhang. Rummet som en separat enhet har lösts upp och blivit abstrakt.

I arkitekterna Daniel Movilla Vega, Lluís J. Liñán, Anneli Zetterström och Oskar H. Germanns arkitektoniska installation utforskas samspelet mellan bostadsstandarder och faktiskt vardagsliv – att bo och leva – i skärningspunkten mellan makt, identitet och estetik. Gruppen har gestaltat det sista bostadsrummet enligt föreskrivna normer och standarder för att kritiskt kunna granska det: Vad är det för slags rum, och vad gör det?

Genom att ställa frågor om arkitektens roll i formandet av samhällliga berättelser och normer kan installationen identifiera motståndskraften i rådande bostadsrekommendationer liksom de paradoxer som finns nedärvda i ”det svenska hemmet”. Förändringen av svenska bostadsbestämmelser och standarder visar att utvecklingen av en bostadskultur är lika instabil som rummets öde.

Svenska hemmets studier, SHS, är en arkitekt- och forskargrupp bestående av Daniel Movilla Vega (f. 1984), Lluís J. Liñán (f. 1986), Anneli Zetterström (f. 1984) och Oskar H. Germann (f. 1999).

[härden]

RUM B
**Andreas Nobel
& Joakim Zickert**
Huset i Huset

Arkitekten Gottfried Semper definierade 1851 härden som arkitekturens grundläggande element, som den kärna kring vilken tak, väggar och grund byggs upp. Från den primitiva eldstadens enkla rum har köket kontinuerligt utvecklats till att i dag vara ett representativt rum som anses spegla den boendes sociala och ekonomiska status. Dagens kök blir allt större och innehåller alltmer tekniskt avancerad utrustning: köket är numera den enskilt största kostnaden vid inredandet av ett hem.

Denna utveckling ifrågasätts i Andreas Nobel och Joakim Zickerts enkelt tillverkade kök – en lösning som ger ökad flexibilitet och rörlighet avseende hemmets organisering och samtidigt bidrar till mindre materialförbrukning, lägre kostnader och lägre energiförbrukning. Det är ett kök där den sociala samvaron står i centrum, där matlagningen och måltiden är viktigare än inredningsval och köksmaskiner. Vid Nobel och Zickerts kök lagas maten sittandes på golvet och måltiden intas runt enheten, gärna liggandes på mattor, en referens till tidigare historiska epokers måltidskultur – något de menar bidrar till bättre måltidsergonomi och en mer koncentrerad samvaro.

Nobel och Zickert intar en närmast neoludditisk hållning till såväl möbelproduktion som matlagning. Nobel förklarar: ”Ju färre hjälpmedel du har i köket, desto mer vällagad mat. Detsamma gäller snickeri och möbelform. Hjälpmedel gör dig hjälplös, de passiviserar dig. Mixerstavar och maskinsågar är hjälpmedel. Knivar och handsåg är verktyg. Verktygen aktiverar dig.”

Köket är så enkelt utformat att alla med tillgång till lite virke och ett fåtal snickeriverktyg kan bygga en egen version. Som vägledning har Nobel och Zickert sammanställt en beskrivning som konsthallens besökare är välkomna att ta med sig. Beskrivningen får gärna spridas vidare: genom snickrandet och användandet av denna enkla köksenhet kan en liten rörelse uppstå mot köket som statusmanifestation — mot skitdrömmarnaför att tala med Nina Björk — och i riktning mot en mer autentisk, social och resursmedveten livshållning.

Andreas Nobel (f. 1966) är formgivare och professor i möbeldesign. *Joakim Zickert* (f. 1993) är formgivare och möbelsnickare. Båda är verksamma i Stockholm.

[tradition]

RUM A
Peripheral Works
In Progress
Gamla möbler
i Västerbotten

På 1960-talet skrev Per-Uno Ågren en artikelserie om gamla västerbottniska möbler i *Västerbottens-Kuriren*. Den blev så populär att tidningstexterna sammanställdes till en bok, ett ”häfte”, *Gamla möbler i Västerbotten* (1963). Här skildras en regional möbelhistoria i tre kategorier, sittmöbler, liggmöbler, bord. Några exempel: tolvslåstolen, skohöstolen, fasta väggbänkar, lucksängen, bänkbord, slagbord, samtliga illustrerade i teckningsform av Clara Salander.

Tanken var att Ågren skulle göra en uppföljare, men så blev det inte. Nu, över ett halvt sekel senare, har boken i alla fall fått ett efterliv i form av ett slags materialiserat PS av Peripheral Works. Arkitektkontoret har återupptäckt Ågrens bok och det västerbottniska möbelarvet. De har studerat det, plockat isär möblernas grundkomponenter, frilagt formspråket och gjort egna tolkningar utifrån förlagorna i boken. På så sätt har möblerna, som många säkert känner igen från släktgårdar och fritidshus, omkodats i en samtida kontext, och en tradition har förts vidare. Resultatet är en serie stolar som arkitektkontoret både ritat och byggt på egen hand, och som här visas i dialog med sina äldre referenser. De gamla möblerna.

I projektet kombineras teori och praktik, möbelhistoria, designteori, antikvariskt kartläggningsarbete, snickeri. Bland dess rötter finns förgreningar till den italienske formgivaren Enzo Maris DIY-möbler, Umeås musik- och skateboardkultur samt hantverksintresset bland samtida arkitekter och formgivare. Men framför allt kan Peripheral Works stolar ses som en sinnrik överföring av Kenneth Framptons arkitekturteoretiska begrepp kritisk regionalism till möbelvärlden. Genom att kritiskt omtolka traditionella byggnadsmetoder och -element i en samtida kontext kunde både modernismens universella strömlinjeformning och ”nostalgisk historicism” undvikas, menade Frampton – vilket är precis det Peripheral Works gör i sitt utställningsbidrag liksom i sin praktik i stort: i gestaltningen av alltifrån grafisk identitet till rum.

Peripheral Works är ett Umeåbaserat arkitektkontor bestående av Samuel Grönlund (f. 1980), Erik Karlsson (f. 1988) och Martina Karlsson (f. 1994).

[omsorg]

RUM A
Pernilla Wåhlin
Norén

I en omfamnande gest lägger sig väven som en värmande filt över hemmets platser för vila och umgänge i Pernilla Wåhlin Noréns verk. Trasmattans flerfaldiga funktioner – som isolering mot kalla golv, trivselskapande inredning och resursmedvetet återbruk av textilier – visar att det i vävandet finns en inneboende omsorg både om hemmiljön och materialet.

Väven som gör
bostaden till
ett hem

Vävning har i årtusenden utgjort en alldaglig aktivitet i hemmet och vävstolen hade en självklar plats i bondesamhällets hem. Kvinnor som spinner eller väver är ett vanligt motiv på vaser från antiken och vävning utgjorde i det antika Grekland en av kvinnans uppgifter i hemmets och familjens ekonomi, *oikos*. Penelopes illusoriska vävande (med vävande på dagen och upp-repning på natten) i väntan på den hemkommande Odysseus kan likaså ses som ett *omhändertagande*, ett listigt förvaltande av kvinnlig dådkraft i en situation av begränsad handlingsfrihet. För Penelope innebar handarbetet såväl längtan och omsorg som emancipatorisk kraft.

På samma sätt omfattar Wåhlin Noréns bidrag flera berättelser: kring handarbetets kraft, historiens tradition och omsorgen om hemmet och de som bor där. Som stadsarkitekt iscensätter hon också en tankeväckande länk mellan omsorgens olika nivåer, i staden och hemmet. Med hennes egna ord: ”Arkitektur är en medvetet formulerad plats med en existentiell dimension, som handlar om vad det innebär att vara människa i världen. Genom omsorg övergår en bostad från att vara en plats till att bli ett hem. En bäddad säng: En plats som ramar in natten och lugnar i mörkret.”

Pernilla Wåhlin Norén (f. 1982) är stadsarkitekt i Borlänge.

[hemmets skal]

RUM A

Johan Jönsson

Frugal konstruktion

De tre element som Gottfried Semper menar omsluter härden – tak, väggar och grund – utgör hemmets skal. Ett skal som skyddar oss i både konkret och metaforisk mening och utgör förutsättningen för att vi ska känna oss trygga och hemma på en plats.

I Ukraina har fler än 1,5 miljoner bostäder förstörts eller skadats sedan Rysslands anfall i februari 2022. Miljontals människor har blivit hemlösa och återuppbyggnaden av bostäder är en prioriterad uppgift. Situationen i landet ställer krav på snabb uppbyggnad, resurssnål materialanvändning och tekniker lämpade för icke-specialiserad arbetskraft, särskilt utanför de stora städerna. Därför är enkla och traditionella byggmetoder av särskilt intresse.

Timmermannen och lerbyggnadsspecialisten Johan Jönsson ingår i ett nätverk av biståndsorganisationer, arkitekter och byggspecialister som arbetar med att ta fram lösningar för snabbt uppförande av bostäder och samhällskritiska byggnader som skolor och sjukhus i Ukraina. En moderniserad form av trä- och lerbyggande har visat sig vara en effektiv lösning, med en uppbyggnad av enkelt framställda byggnadsdelar baserade på lokalt tillgängliga naturresurser som timmer och lerjord. I sin installation visar Jönsson på ett grundläggande sätt hur det går till: när råmaterial blir form och jord arkitektur.

Johan Jönsson (f. 1979) är timmerman och lerbyggnadsspecialist.

RUM B

**Mikael Andersson
& Erik Törnkvist**

**Hemmets fragment: ett
kuratorieellt
referensbibliotek**

I kuratorernas referensbibliotek framträder utgångspunkterna och referenserna till utställningen *Hemmets fundament* genom en rad olika texter, objekt och representationer. Ibland finns en direkt koppling till utställningsbidragen – närmast som ett slags fotnoter –, ibland mera indirekta beröringspunkter, men innehållet fungerar kanske framför allt associativt: som språngbrädor för besökarens vidare tänkande om vad ett hem är, hur det formas och vilken funktion det har, i dag, i framtiden och i minnet.

[hemmets mått]

RUM B
**Svenska institutet
för standarder
(SIS)**

Den ideella föreningen Svenska institutet för standarder (SIS) har i mer än hundra år utarbetat riktlinjer och standarder för en rad sektorer i samhället, däribland bygg och anläggning, hälso- och sjukvård, konsumentprodukter och miljö. SIS är medlem i den europeiska standardiseringsorganisationen CEN och i det globala samarbetet ISO, och utgör Sveriges representant i framtagandet av standarderna ISO 9000 (för kvalitetsledning) och ISO 14000 (för miljöledning).

I SIS standarder för bostäder regleras bland annat funktions- och tillgänglighetsmått, mått och proportioner som präglar planutformning och gestaltning av såväl lägenheter som villor; för att en kommun ska bevilja bygglov krävs vanligtvis att standarderna uppfylls. Som exempel dimensioneras med få undantag alla badrum i Sverige utifrån SIS standard, för privatbostäder utifrån minimiinnermått 170x235 cm eller 170x190 cm, med placering av porslin och dusch enligt standardens angivelse (45 cm mellan insida vägg till centrum på handfatet), etc. Likaså föreskriver standarden, utifrån antal boende i bostaden, allt ifrån längd på köksbänk och matbord, till stånglängd i hall och antal garderober.

Dagens marknadsstyrda bostadsbyggande eftersträvar ofta så många rum som möjligt på så få kvadratmeter som möjligt. Arkitekten måste därför lägga pussel med SIS måttmoduler och sammanfoga dessa bitar så tätt som möjligt. Möjligheterna för varierad plangestaltning är därför små. Samtidigt utgör standarden en garant för att grundläggande funktioner, mått och tillgänglighetskrav uppfylls. Därtill har standarderna över tid visat sig vara funktionella, inte minst för att uppnå generellt mer tillgänglighetsanpassade planmått. SIS standarder, som här SS 914221: Byggnadsutformning – Bostäder – Invändiga mått från 2006, utgör ett verktyg. Ett verktyg som har direkt återverkan i hemmets mått och proportioner: vilken av badrumstyperna har du i ditt hem?

Utdrag ur standarden SS-914221:2006 återges med vederbörligt tillstånd av Svenska institutet för standarder (SIS).

[mat]

KVAE & BARK **Sløret mellom redet og skogen**

KVAE & BARK:s konsthåndverk utgjør en smältdegel: her møts konseptkunst og gastronomi, snickeri og tradisjonelle konserveringstekniker, ett slags DIY-mentalitet og en fenomenologisk forankrad plattform, relationelle og økologiske praksiser. Kunstnerduoen kan sies å fremføre en posthumanistisk tankeretning, som utfordrer menneskets hegemoni i verden og der grensene mellom menneske, dyr, natur, teknologi, redskap og objekt suddes ut. Donna Haraway, en amerikansk tenker som bruker forknipping med posthumanismen, har gjort begreppet situert kunnskap populært. Det innebærer, blant annet, at det spesielle og konkrete i hver unik situasjon betones, istedenfor universelle forklaringsmodeller og abstrakte begreper. Just det situasjonsbestemte er utmerket for KVAE & BARK:s arbeid, uavhengig av hvilken plass de aktiverer.

Situasjonen som her skapes, "Sløret mellom redet og skogen", viser at grensene mellom hjemmet og naturen kan forstås som vage og konturløse. KVAE & BARK bruker i sin kunst hjemmet og dess umiddelbare omgivelser både som materiale og inspirasjonskilde. Å plukke bær, svamp og vilde urter og planter innebærer ikke bare å skaffe seg mat for dagen, utan også å bygge seg en grunn for seg selv, sin familie og sine venner, i bokstavelig og billedlig betydelse – et hjem.

Rumsinstallasjonen som vi kliver inn i bygger rammen for en festmåltid der naturens skafferi – på nettopp denne plassen, Bodø – skal feires, samtidig som den åskådliggjør prosessen bakom både det kunstneriske verket og middagen. Installasjonen og dens ulike deler er således både mål og medel, sluttprodukt og prosess. Etter sommeren kommer kunstnerne til å arbeide om installasjonen til et mer intimt rom – en mental og materiell forberedelse inför vinterens utfordringer og en kunstnerlig bearbejning av vad det innebærer å "følge sesongene".

Framfor Havremagasinet har kunstnerne plassert en egentillverket røkkåte. Den fungerer som en lenke mellom naturen (Bodøs omgivelser og råvarulandskap) og kulturen (utstillingsrommet og installasjonen), og forsterker derigjennom prosjektets grensoverskridende karakter.

Bidraget har blitt støttet med støtte fra BKV (Billedkunstnerenes Vederlagsfond/Norwegian Visual Artists Fund) og Office for Contemporary Art Norway.

KVAE & BARK er en norsk kunstnerduo bestående av Karoline Sætre (f. 1992) og Øyvind Novak Jenssen (f. 1988).

TÄNK PÅ MILJÖN:
Lämna gärna tillbaka
mig när du läst klart!

**Läs mer om Havremagasinet och
vårt program på vår webbsida!**

KVAE & BARK:s konstverk har tillkommit med stöd från
Office for Contemporary Art Norway, Norwegian Visual Artists Fund och Kulturrådet

B K V
BILLEDKUNSTNERNES VEDERLAGSFOND

✂ Kulturrådet

OCA Office for
Contemporary
Art Norway

info@havremagasinet.se
www.havremagasinet.se
@havremagasinet.se

**HAVRE
MAGASINET**

HAVREMAGASINET
Norrbottensvägen 18
SE-961 36 Boden